

opusdei.org

Prelaadi kiri (november 2012)

Usuaastal avaldame me terve seeria kirju, milles Prelaat mõtiskleb Usutunnistule üle. Novembrikuu kirjas vaatleb ta Jumalat, kui Isa ja Loojat.

18.11.2012

Armsaimad: hoidku Jeesus minu tütreid ja poegi!

Truult Peetruse järglase sõnu kuulates soovib Kirik, et kõik usklikud tugevdaksid oma sõprust Kristusega ja uuriksid sügavamalt

Jumala avaldatud tõdesid. Me peame uue innuga rõõmsalt teed käima, mis meile on näidatud ja samal ajal pingutama, et võiksime seda teed ka teistele näidata. Tänaagem juba nüüd Pühimat Kolmainsust selle abi eest, mida ta – ma olen selles veendunud – järgnevatel kuudel meie hingedesse valab, ja proovigem ka sellele Jumala hüvele vastavalt reageerida.

Ma püüan iga kuu ühe meie usuelu punkti vaatluse alla võtta, et igaüks teist Jumala ligiolekul selle teema üle mõtiskleks ja prooviks sellest praktilisi järeldusi teha. Vaadelgem, nagu soovitab Püha Isa rahulikult, mida sisaldab endas sõna *Credo* .

”Kus aga“, küsib Benediktus XVI.,”leiame õige usuvalemi? Kus leiame me tõed, mis meile on edastatud ning mis on valguseks meie igapäevaelule?“[1] Ja ta ise annab ka vastuse: ” *Credos* ,

Usutunnistuses seostame me ennast Naatsaretlase Jeesuse, tema ajaloo ja

isiksuse sündmustega; see, mida rahvaste apostel Korintose kristlastele ütles, muutub konkreetseks: Ma olen teile ju kõigepealt edasi andnud seda, mida ma ka ise olen vastu võtnud...”(1 Kr 15, 3-4).”[2]

Ühel teisel Usu aastal, mille Paul VI. 1967. aastal välja kuulutas, soovitas ka püha Josemaria *Credo* üle sügavalt järele mõelda. Uuendagem sageli kavatsust, seda nõuannet järgida. Ükskord hiljem tuletas ta meile meelde, et meie Opus Deis ”üritame alati ja kõiges *sentire cum Ecclesia*, tunda koos Kristuse Kiriku, meie Emaga”[3], ning ta lisas: ”seepärast tahaksin koos teiega lühidalt Kiriku püha *Credo* põhitõdedel peatuda ja nende üle mõtiskleda, sest see on usuaare, mille Jumal meile avaldas ja usaldas.”[4] Ja ma ütlen teile sedasama: me tahame alati, aga eriti sellel aastal intensiivselt apostolaati teha, et seda õpetust levitada – see on

kasvav hädavajalikkus, mida me iga päev kohtame, kuna on palju, isegi kristlasi, kes ise katoliiklastena välja näevad, kuid ei ole valmis oma usku jagama neile, kes ei ole Evangeeliumi sõnumit veel omaks võtnud või tunnevad ainult osaliselt Apostlite pärandatud tõdesid, mida Kirik truult kinnitab.

Benediktus XVI. väljendas oma soovi, et see aasta aitaks kõigil, "järele mõelda usutõdede üle, mis puudutavad Jumalat, inimesi, Kirikut, kogu sotsiaalset ja kosmilist tegelikkust. Ja ma tahan rõhutada, et usu sisul või usutõdedel ("*fides quae*") on otsene side meie eluga; need nõuavad meilt pöördumist, mis annab meie eksistentsile uue, Jumalasse uskumise (*fides qua*) vormi. Jumalat tunda, teda kohata, tema näojoontesse süveneda, viib meie elu nagu mängu, sest see tungib sügavale inimese dünaamikasse."

[5]

Tegemist on niisiis kahe ühtse aspektiga: usutõdesid mõistusega omaks võtta, et need eelkõige meie tegemisi ja kohustuste täitmisi suunaksid, isegi kõige tühisemaid. Nagu kirjutas meie Asutaja, "tuleb niihästi sisendustele kui armu valgusele ja usku puudutavatele ettepanekutele, kui kõrgemale vabastavale aktile, kuuletuda. Kuulekus Püha Vaimu kõige intiimsematele hinge sisendustele ei oma kuulekuse arvel eelistust selle autoriteetse usuõpetuse ees, mida autoriteediga väljapoolt esitatakse."[6]

Ei ole kahtlust, et mida rohkem me Kristuse õpetust armastame ja mida paremini me seda tundma õpime seda paremini võime me seda teistele edasi anda. See on võimalik Jumala abiga ja rahuliku ning tähelepaneliku tähtsamate usuartiklite üle järelemõtlamise kaudu, sest ainuüksi teoreetilisest tõe

tundmisest ei piisa. "Me vajame tihedat sidet tõega, mida me *Credos* tunnistame, me peame seda oma igapäevaelus avastama, et need tõed tõeliselt ja konkreetselt – nii nagu on alati olnud – võiksid saada valguseks meie eluteel, veeks, mis põua ajal teed niisutab, eluks, mis praeguse elu tühermaad elustaks. *Credos* sisalduvad kristlase kõlbelise elu põhialused ja õigustused.”[7]

Palvetagem hardalt Usutunnistust, vaadelgem seda ja palugem Püha Vaimu käest valgust, et me neid tõdesid üha enam usaldaksime ja armastaksime.

Avagem ikka ja jälle *Katoliku Kiriku Katekismus* või selle *Kompendium*, et seda õppida ja uuesti lugeda, olgu see siis seoses apostellike vestlustega või usulise koolitusega seotud Prelatuuri üritustega. Ka meie, preestrid peame oma meditatsioone ja ettekandeid ette valmistades sellele dokumendile toetuma. Nii püüame me oma

igapäevaelu vastavate *Katekismuse* punktidega vastandada. Mulle meenub sageli, kui tihti püha Josemaria Pius V. Katekismust – praegust ei olnud siis veel olemas – ning samuti Pius X poolt välja antud Katekismust luges, mida ta ka oma kuulajatele südamele pani.

Mina usun ainsasse Jumalasse, kõigeväelisesse Isasse, taeva ja maa, kõige nähtava ja nähtamatu Loojasse.[8] *Credo* esimene artikkel toob esile Jumala, kui kõigi asjade Looja ja Kaitsja eksistentsi, kes kogu Universumit ja eelkõige inimesi oma ettehooldusega valitseb. „Kui me silmad lahti teeme ja enese ümber vaatame, siis annab kõik valjuhäälselt tunnistust sellest Jumalast, kes on meie Looja. Issand, kes Peetrusele tema usu eest tasus ja temast püha Kiriku Pea tegi [Mt 16, 13-19), tasub ka meile, uskuvatele kristlastele uue selgusega, sest tegelikult on see, mida Jumal näeb,

ka usklike hulgas ilmselge, sest Jumal on neile seda avaldanud; juba maailma loomisest saadik on Jumala nähtamatu olemus, tema jäädav vägi ja jumalikkus, tegude ja loodu järgi ära tuntav (Rm 1,20)“[9] Nagu ma juba ütlesin, soovitan ma teil *Credot* uue usuga palvetada, seda rõõmuga kuulutada ja selles kristlaste jaoks vankumatus tões pelgupaik leida.

Me teame kõik, et inimloomus on pärispatu tagajärjel sedavõrd haavatud, et inimestel on tõepoolest raske ühte ja ainuõiget Jumalat oma mõistusega, kindla teadmisega, eksimata ära tunda.[10] Seepärast ilmutas Jumal oma lõputust headusest ja halastusest tasapisi juba Vanas Testamendis, kinkides Jeesuse Kristuse kaudu lõpuks täiusliku ilmutuse. Oma Poja saatmisega inimesena ei näidanud ta meile kindlasti mitte ainult tõesid, mis patte varjutasid, vaid ta juhatab meid koguni oma jumaliku elu sisemusse.

Jumaliku olevuse rüpes elavad igavesest ajast kolm reaalselt erinevat persooni: Isa, Poeg ja Püha Vaim, mis on imelises, kirjeldamatus armastuse ühtsuses üksteisega lahutamatult seotud. „Püha Kolmainsuse müsteerium on kristliku usu ja elu keskne saladus. See on Jumala siseelu müsteerium, kõigi usumüsteeriumite allikas ja valgus, mis neid valgustab.“[11]

„Kolmainsus on usumüsteerium selle kõige rangemas mõttes, üks Jumala varjatud saladustest...mis ei oleks meile teada, kui see ei oleks Jumala avaldatud.(1. Vatikani K., Dogm. Konst. „Dei Filius“, K. 4: DS 3015).“ [12]

Oma siseelu avaldamine eesmärgiga, armu abil meil sellest osa saada lasta, on see hinnaline kingitus meie juurde jõudnud. Täiesti teenimatu and, mis on ainult tema headuse vili. Meie Asutaja teeb sellest oma loogilised järeldused: “ *Credo* palvet

tuleb alati palvetada hardusega ning Jumalat ülistades ja armastades vaatlema.“[13]

Ma palun püha Josemariat, et meil oleks siiras soov, lausuda sõna *credo*, mina usun, püha kirega, nii, nagu ta ise seda mitmeid kordi päeva jooksul tegi. Järgmine nõuanne temalt oli: „Õpi Püha Kolmainsust palavalt austama: Mina usun Jumalasse, Isasse, mina usun Jumalasse Pojasse, mina usun Jumalasse, Pühasse Vaimusse. Ma loodan Jumalale, Isale, ma loodan Jumalale, Pojale, ma loodan Jumalale, Pühale Vaimule. Ma armastan Jumal Isa, ma armastan Jumal Poega, Ma armastan Jumal Püha Vaimu. Neisse ma usun, neile ma loodan, neid ma armastan.“[14] Ning ta jätkab: „Selline austamine on vajalik hingeharjutus, mis muutub südame armusähvatusteks – isegi siis, kui me seda alati sõnadega seletada ei suuda.“[15] Kas me võtame neid soovitusi tõsiselt? Kas

me tõesti tahame uskuda nii, nagu
Jumal meilt ootab? Kas see usk
kõigevägevamasse ja igavesse
Jumalasse annab meile
kindlustunde?

Credo esimene artikkel on kindel
kalju, millele on kristlik usk ja sellele
vastav käitumine üles ehitatud. Ja
nagu ütles Benediktus XVI Usu aasta
avamise eelõhtul, „peame me
Konsiiliumi lihtsaimat ja olulisemat
õpetust tundma õppima: et
kristlaseks olemine seisneb usus
Jumalasse, kes on kolmekordne
armastus ja samuti isiklikus ning
ühises kohtumises Kristusega, kes
kingib elule orientiirid ja juhised:
kõik ülejäänud tuleneb sellest (...)
Konsiilium kutsub meid meelde
tuletama, et Kirikul on kõigis selle
osades ülesandeks, Jumala lunastava
armastuse Sõna edasi anda, et me
võiksime selle jumaliku kutse oma
õndsuses saada ja vastu võtta.“[16]

Seepärast on vajalik sellest esimesest usuartiklist tingimata paremini aru saada. *Mina usun Jumalasse!* See esimene lause on kõigi järgmiste vundament. Kogu usutunnistus räägib Jumalast ja kuna see ka maailma inimestele viitab, siis loob see aluse ka nende suhetele Jumalaga. Järgmised Usutunnistuse artiklid tulenevad sellest esimesest, nad juhivad meid kasvavale Jumala äratundmisele, nii, nagu ta ennast vähehaaval inimestele avaldas. Kuna ta midagi nii põhjapanevat välja ütleb, ei saa me väsida seda teistele inimestele edasi andmast. Ja nagu ma selle kirja alguses ütlesin, ei tule selle ülesande täitmisel iialgi jumalikust abist puudus.

Novembrikuus kutsub liturgia meid eriti igavesi tõdesid vaatlema. Koos püha Josemariaga ütlen ma teile jälle: „Me ei või kunagi silmist kaotada seda ülevat eesmärki, milleks meid on kutsutud. Mis kasu

on inimesel, kui ta terve maailma
võidaks, oma hingele aga kahju
teeks? Või mis oleks inimesel anda
ära oma hinge lunahinnaks? (Mt 16,
26) Tegelikult on meil ainult üks
lõppeesmärk, mis on üleloomulik ja
mis meie loomuliku eesmärki jätkab,
täiustab ja ülendab, sest armu
eelduseks on natuur, mis seda vastu
võtab, pühitseb, ülendab ja seda
suurendab.“[17]

Olgem veendunud: Kui me *Credot*
elame, seda meie ellu juurutame, siis
aitab see paremini mõista ja
armastada meie sõltuvust Jumalast ja
me võime võrreldamatut rõõmu
nautida, tema lapsed olla ja seda
endale teadvustada. Katoliku Kiriku
Katekismus tuletab meile meelde, et
usk mõjutab meie elu tohutult.
Kõigepealt laseb ta meil Jumala
suurust ja majesteetlikkust
tunnustada ja teda kummardada; ja
siis tema heategude eest tänades
elada; kõigi inimeste väärtusest ja

ühitsusest teadlik olla, kes on loodud Jumala kuju sarnaseks ning on seetõttu austuse ja tähelepanu ära teeninud; loodud asju õieti kasutama, mis Jumal meie kasutusse andis; Jumalat igas olukorras, isegi ebameeldivustes, usaldada.[18]

Enne kui ma lõpetan, palun teid, et palvetaksite teadlikult rohkem Piiskoppide Uusevangeliseerimise Sinodi viljade eest, mis mõned päevad tagasi lõppes. Me soovime, et Püha Vaim hõljuks ja oleks tuntav ühest maa äärest teiseni ja innustaks katoliiklasi kogu südamest aktiivselt selles uues kevades osalema, mida Paavst nii palju on rõhutanud.

Palvetage eriti oma vendade eest, kes 3. Novembril püha Eugenio basiilikas diakoniks pühitsetakse. Tänaigem Pühimat Kolmainsust eriti 28. Novembril, sest siis möödub kolmkümmend aastat sellest, kui Opus Dei Personaalprelatuuriks

nimetati. Kui palju vaimseid vilju on pärast seda küpsenud, nagu juba meie armas Don Alvaro kinnitas, kirjutades, et kui me meie Isa erilisi palvesoove täidame, võib Opus Deile palju head osaks saada: *omnia bona páriter cum illa!* [19]

Palugem, et meie tänulikkus Jumalaema käte läbi Taevasse jõuaks ning palugem ka püha Josemaria esimese järeltulija eestkostet, kes nii palju palvetas, ohverdas ja töötas et täita seda ülesannet, mille meie Asutaja talle usaldas. Igaüks võib ise mõelda, kuidas ta seda tänulikkust väljendab: vankumatu truudusega Jumalale, igapäevaseid raskusi ületades – alustades ja taas alustades – , üha suurema armastusega ja usaldusega temaga suheldes.

Ma õnnistan teid oma armastusega!

Teie Isa

+Javier

[1] Benediktus XVI., Jutlus
Üldaudientsil, 17.10.2012

[2] *Sama* [3] Püha Josemaria, *Kiri*
19.3.1967 , Nr. 5

[4] *Sama* [5] Benediktus XVI. Jutlus
Üldaudientsil, , 17.10.2012

[6] Püha Josemaria, *Kiri* 19.3.1967 ,
Nr. 42

[7] Benediktus XVI., Jutlus
Üldaudientsil, 17.10.2012

[8] Missaraamat, *Credo* (Nicaeno-
Konstantinoopoli Usutunnistus)

[9] Püha Josemaria, *Kiri* 19.3.1967 ,
Nr. 55

[10] *Katoliku Kiriku Katekismus* , Nr.
36–38

[11] *Katoliku Kiriku Katekismus* , Nr.
234

[12] *Sama* ., Nr. 237

[13] Püha Josemaria, *Kiri 19.3.1967* ,
Nr. 55

[14] Püha Josemaria, *Sepikoda* , Nr.
296

[15] *Sama* [16] Benediktus XVI. Jutlus
Üldaudientsil, 10.10.2012

[17] Püha Josemaria, *Kiri 19.3.1967* ,
Nr. 59

[18] *Katoliku Kiriku Katekismus* , Nr.
222–227

[19] *Trk* 7, 11. *Kiri* , 28.11.1982, Nr. 4 (
Perekonna kirjad , 2, Nr. 313)

© *Prælatūra Sanctæ Crucis et Operis
Dei* (Teose loata kopeerimine,
levitamine, avalikult esitamise või
muul viisil kasutamise on seadusega
keelatud).

pdf | document generated
automatically from [https://
dev.opusdei.org/et-ee/article/prelaadi-
kiri-november-2012/](https://dev.opusdei.org/et-ee/article/prelaadikiri-november-2012/) (09.08.2025)